

Tre af mine Venner.

Afbetaling paa min Gæld

— af —

en gammel Feltpræst,

Sorfatter til „Præsten i Strigen“ og til „Ellen“.

(Fortsat.)

Jeg blev, og det var ved denne Lejlighed, at jeg første Gang fik et Eksempel paa Selgejens forunderlig skarpe Blik og praktiske Sands; thi, da Fruentimmeret, der for mine Øjne saa livagtigen ud som et høvert andet Fruentimmer, og hos hvem det var mig umuligt at se noget som helst Mistænkeligt, kom ind og nærmede sig Sengen, saa han kun et Øjeblik paa hende, og sagde da straks: „Du er jo Høvedsgjæst af Markentenderse!“ og da hun benægtede det, raabte han: „Ma Sludder! hold Kæft! tror du, at du kan lætte en gammel Soldat paa sin Pjens? saa skulde jeg ikke kunne kende en Markentenderse imellem hundrede andre kvinder. Ved i Kriesten med hende!“ Det var mærkeligt at se, hvilket Indtryk det gjorde paa hende, thi hun faldt tilføje og tilstod.

Fra den Dag og indtil den, da jeg i mit eget og hans Venners Naavn stod ved hans Kiste, for at bringe ham vor Tak og vort Hæder, levede jeg enten sammen med ham eller i hans Nærhed; og jo næjere jeg lærte ham at kende, desto færere blev han mig. Efter hans Død bad flere af hans Venner mig om at skrive hans Levnetsbeskrivelse; jeg vendte mig derfor hen til de forskellige Steder, hvor han havde levet sit bekvæmme Liv, for at faa de Oplysninger, jeg manglede; men det Materiale, jeg fik, var saa lidt og saa spredt, at der blev store Huller, som det ikke var muligt at udfylde. Det har dog bestandig forekommet mig, som om jeg havde en Gæld til ham, saa længe jeg ikke havde faaet mit Hæderlands Sønner og Døtre sagt: „Hvem Selgejen egentlig var?“ med hvilken Skærplighed han skaffede Danmark, og hvorledes han vendte sig til det, da mange vendte sig fra det, og lod det staa alene, eller vendte sig endog imod det. Om det vil lykkes mig paa de efterfølgende Blade at gøre hans Eftermæle dyrebart for den mulevende, og uforglemmeligt for de kommende Slægter, det ved jeg ikke; min Skærplighed til ham driver mig til at skrive; thi som Karene gaa, træder det bestandig mere og mere frem for mig, at jeg bør gøre mit til, at vi, der saa han nær ved, ikke skulle gaa bort, før det bliver sagt til alle de unge: „Glemmer ikke at værge for ebers Hæderland, faaledes som han værge for det!“

Allerede denne lille Andledning skal dog sige, at jeg ikke har i Sinde at skrive et samlet Levnetsløb af ham, ej heller at give en udførlig Fremstilling af Kampen selv i Frederikstad, da denne allerede er beskrevet godt og tydeligt for alle, som vil vide Besked om den, — men kun, hvad jeg for Størstedelen selv har hørt eller set, eller i al Fald anser for nødvendigt at tage med, for at det kan tjene til at levendegøre Mandens Billede.

Den 4. Oktober — samme Dag, som 57 Aar efter skulde blive hans Hæderdag — 1793 fødtes Hans Selgejen i Oslo ved Christiania. Hans Fader, med samme Naavn som Sønnen, var gift med Karen Hansdatter og var Forvalter ved Munkeparken. Familien antages i tidligere Tid at være indvandret fra Sverige.

Allerede som lille Dreng udmærkede Selgejen sig ved at være den første iblandt sine Kammerater i alle legemlige Øvelser. En af dem, der gif i Oslo Stole med ham, har sagt om ham: „Allerede som lille Barn paa 8—9 Aar klattede han om paa Tagene, hvor ingen andre vovede at komme, for at finde Nøglerøder; der var en Warjærdethed over ham, som opragtede sig i hans hele Væsen, saa de ældre Drengene bøjede sig for ham, og volgte ham til deres Ansæer.“ Hans Forældre lod ham gaa hvor han vilde uden noget som helst Opby, og det var i dette frie Liv, at han ikke alene lærte at elske Naturen og Dyrene med en inderlig Skærplighed, at han vovede sit Hoved under de Dage, da det gjaldt om noget mere, end om at træffe en Nøje; men det var der, at han ene henovst til sine egne Sjælpebilder lærte at hjælpe sig selv, og ikke at stole paa andre end sig selv. Det er allerede fra den Tid, som otte Aars Dreng, at hans Selskabslyst og Dristighed havde faaledes opraget sig i hans hele Væsen, at da han en Dag løb ned ad Hovedstaden Gader, standede nogle af de forbigaaende, som ikke kendte ham, og sagde: „Den Gutten, han ser ud, som om han skulde raade Væsen over hele Verden!“

Selgejens Fader vidste vel, at selv om Sønnen ikke udfædte nogen Forandring i sin Stilling, saa vilde der dog høre noget mere til, for at han kunde komme igennem Verden; og derfor satte han Drengen i Christiania Latinskole, da han var i sit ellevte Aar. Dette var en stor, men ingenlunde nogen behagelig Forandring for ham; blev han end i sine fænieste Aar ret en Vogorm, hvis første Lyd det var at læse, saa var det anderledes dengang. Han gif vel de tre Klasser igennem; men det var ikke, fordi det faldt i hans Smag at sidde over Skolebøger, Grammatik og latinske Stile. Det var ikke alene, som et Bærs fra hans Skoletid udtrækker det, fordi han ansaa det for uforsvarligt, at noget Menneske vilde gøre Væsen af, at han brugte Propositionen „ante“ med Ablativ, medens alle andre brugte Accusativ; og det var ikke alene fordi han allerede dengang spurte om, hvad Gavn han senere skulde have af en Lærdom, hvis Nytte han ikke forstod, at han søgte mere og mere Ulyst til at studere; nej! Sovedgrunden dertil var, at han hver Dag lige for sine Øjne saa den Visdomslyst, hvortil hans Sv bestandig stod, den militære. Latinskolen saa den Gang nemlig lige over for Landfadet Akademiets, og naar han sad med de latinske Forfatterer, stak Genboernes røde Uniform ham saaledes i Øjnene, at han faldt hen i Drømme om en hel anden Verden.

Selgejens Fader indfaa, at der maatte gøres en Forandring, og han fik derfor Sønnen ind som Kadet paa Akademiets d. 1. April 1811. Sam som i Ste (sværlig) Klasse, og fik sin Plads lige over for C. U. Sundt, der, efter at være bleven Officer, og som saadan at have deltaget i Strigen, forlod denne Stilling, studerede Teologi og blev Præst. Denne fortæller om Selgejen fra den Tid: „Han stod for mig som en Lympus for mandig og militær Jædelommenhed, og blev mit Ideal af en Soldat. I alle Legemsvælsker var han udmærket, og i nogle uforglemmelige. Det var en Lyst at se hans stærke Dygtighed og Bærdighed i

Gymnastik, Ridning, Svømning, Skøjte, og Skiløben. Ved ad de fæsteste Væfser, mellem Skatbuste og Kampesten, der ragede træuende frem af den dybe Sne, løb han paa Ski, snart ligefrem i en storret Linie, snart i Hjørner og Krumninger i en flyvende Fart, medens den jagende Sne indgyllede ham i en hvid Skøjf, uden at jeg kan mindes jeg nogen Sinde saa ham tabe en Ski, smuble eller styrte omkuld. Han var en vældig Jæger for Herrens Ansigt; hans Niffel stod aldrig jeft, hans skarpe Øje og firkke Haand forlod ham aldrig. Han var en ægte Nordmand med et aabent, ærligt, trofast Gemt, medens hans Væsen var jævnt, ligefremt og fordringsfrit.“

D. 1. Januar 1813 blev han dimitteret med Vidnesbyrdet „Meget godt“, og udnævntes til Secondlieutenant; allerede i Sept. Maaned samme Aar blev han Premierlieutenant i det Telemarke Regiment, som laa i Garnison i Frederiksværn til Slutning af Aaret, da det rykkede hen til Granden paa Grund af Strigen med Sværrig. Selgejen blev sat til en Jægerdivision, som var dannet af to Kompagnier, der blev ført af Schleppegrell. I Felttoget fik Selgejen flere Gange Lejlighed til at udmærke sig, blandt andet ved Jægedals Kirke; og det var vistnok ved denne, at han, om jeg husker ret, stod sit bekendte Tælle Skud.

Da der i sin Tid blev talt meget om dette, spurte jeg ham selv engang, hvorledes det forholdt sig hermed; og han gav mig de følgende Oplysninger: Kompagniet havde gjort Holdt et Stykke fra den omtalte Kirke, da det vidste, at Sværnerne var i Nærheden; og da en høj, ung svensk Officer kom frem foran Kirken, tog Selgejen Gværet fra en af Underofficererne, sigtede i en Hast og skød ham. Riget faldt i Nordmandenes Hænder, og da de norske Officerer stod omkring det, talte de om den Sikkerhed, hvormed Selgejen havde skudt. Schleppegrell var dog ikke af samme Mening som de andre, og Selgejen selv gav ham straks, som altid senere i Livet, Ret, fordi han havde sigtet paa Bryttet, men ramt Hovedet; han udførligt sig sin med, at det var et fremmed Gværet, han aldrig før havde haft i Haanden. Da de andre imidlertid vedblev deres Paastand, faldt Schleppegrell dem i Tænen med de Ord, at saa kendte de aldeles ikke den Sikkerhed, hvormed Selgejen elsked; han var selv rede til at lade ham skyde en lille Knap af sin Chako i 100 Strids Afstand, medens han havde den paa Hovedet; og han vilde vædde med dem, at han hverken skulde skyde forbi, ej heller ramme ham. Væddemaalet blev indgaaet og Selgejen vandt det. Da han fortalte mig det, og jeg sagde: „Sag sines dog, at det var en farlig Sag; han var jo dertil deres bedste Ven!“ saa svarede han mig: „Ma! der var aldeles intet at ruffere; dengang var jeg saa sikker paa mit Skud, at jeg turde have skudt et Kælle af min Søns Svædd; De kan vel tænke, at om jeg maatte have skudt for højt, for langt skulde jeg nok vogte mig for at skyde. Vi vovede os i de Dage mange Gange i at skyde igennem et Kort, en holdt i Haanden; det er det eneste, jeg har haft at gøre med Kort i mit Liv. Forresten husker jeg godt, at da Schleppegrell havde stillet sig op imod Væggen, med Ansigtet imod mig, bad jeg ham at vende sig om; jeg var bange for at forstyrres i mit Anlag ved at han saa paa mig.“

Strigen endte med Norges Afstaaelse, og man fortæller, at Selgejen efter Frederikstads Overgivelse af Gårne hunderbrød sin Kaarde foran Fronten af sit Kompagni. Selv om dette ikke forholdsvis sig faaledes, saa stemmer det dog meget godt overens med Selgejens hele Karakter; thi ligesaa god og medgærlig han ellers var, saa kunde han dog til sine Tider faa Berserkerleg, og rase som en Vefat. Saa meget er vist, at han delte Nordmandenes almindelige Had til de Sværner, og at dette havde fundet Raring ved Prins Christian Augusts pludselige Død, som han tilfættede Enigmordere. Mod Bernadotte nærrede han altid stor Aversion, fordi han betragtede hans Optraaden imod Napoleons fæm Troløshed.

Efter Freden kunde Selgejen, lige saa lidt som Ape og Schleppegrell, finde sig i at tjene under den svenske Konge; d. 3. Marts 1815 drog de derfor alle tre til Danmark for at tage Tjeneste i den danske Armee; d. 20. Febr. afstedtoges de af den norske Tjeneste; det blev dem tilladt at rejse, hvorhen de vilde, men det blev dem forbudt at være den norske Armees Uniform. De tre unge Mennesker havde smagt Strigen, og de langtes efter den igen; da der herinde var Fred, sagde de om Tilværelse til at træde ind i den preussiske Armee som Freivillige, og den fik de. De som tidstnok til, at de kunde tage Del i Felttoget imod Napoleon; Selgejen fik Anstættelse i Mijers Armeekorps, og deltog med dette i flere Slag; navnlig ved Waterloo var hans Batalion stærkt i Tiden, og blev næsten aldeles oprevet. Selgejen selv udmærkede sig saaledes, at han fik et meget fordelagtigt Tilbud, hvis han vilde træde i russisk Tjeneste.

Med Mijers Korps drog Selgejen ind i det Land, der skulde blive ham saa fært, Frankrig, og han deltog i de Fægtninger, der gif forud for Paris's Kapitulation. Allerede under sit Opbyd ved den preussiske Armee var han bleven udnævnt til Premierlieutenant i det hollandske Infanteri-Regiment; og da den preussiske Hær drog hjem, gif Selgejen til Holsten, for at melde sig hos Prins Frederik af Hessen, der førte det faakaldte danske Hælskorps, som i Forening med andre Tropper skulde holde en Del af Frankrig besat. Medens Selgejen opholdt sig i Vitry, gav en ung, smuk og meget skøn fransk Pige Anledning til en Duell mellem de to danske Officerer J. og L.; Selgejen var dog den, der vandt Prisen; thi hun blev hans Kone; og naar han i sit hele Liv, baade dengang som ung, og senere som gammel Mand, saa hjertelig var fnyttet til Frankrig, da var det vistnok for en stor Del hendes Skyld, som han aldrig, i de sidste Aar, da jeg kendte ham, nævnedes uden med den største Veneration, og aldrig kaldte andet, end „min salige Kone“.

Da det danske Hælskorps 1818 vendte tilbage, var Selgejen allerede saa stærkt fnyttet til Frankrig, at han ikke betænkte sig paa at opgive sin Stilling i den danske Hær, for at kunne blive der. Han tog saa sin Afledt og gifte sig. I sit Hæstefab havde han i det mindste to Sønner, der begge blev Ingeniør-officerer i den franske Hær, og hvoraf den ene, faavidt jeg ved, faldt paa Krin, han talte forresten meget lidt om sine Familieforhold.

Efterat han d. 8. December 1818 havde faaet sin Afledt af den danske Hær, levede han i flere Aar

i Frankrig, men vedblev dog bestandig at staa i stadig Korrespondance med sine gamle Kammerater, navnlig med Ape. Han drev i disse Aar en temmelig betydelig Handel med danske Øst, som blev opkøbt herhjemme, og som han modtog paa Grensen, for at føre dem til Belgien ad Beje, der generede Toldvæsenet saa lidt som muligt, ind i Frankrig. En Tid havde han faaledes paataget sig Leverancen af Øst til det franske Gendarmeri, og netop dette Sværv bragte ham til Paris i Julidagene 1830. Han var paa en Rejse, da Revolutionen udbrød, og førte sin egen Bogn og Heste henad Chausseen; men han kom temmelig nær hen imod Paris, før han havde nogen Anelse om, at der foregik noget Uvædsanligt; endog da han var kun et lille Stykke fra Byen, var der intet, der overraskede ham. Ved Indførselen til Staden fik alt et andet Udvæende; den store Gendarmefasfer, hvor han plejede at aflevere sine Heste, var brændt, og efter at have sat Befordringen ind i et simpelt Gæstgiversted, for han ind i Gaden, i Jølelsen af, at der var noget for ham at gøre. Langt var han dog ikke kommet, før han saa en Barrifade, og foran den en hel Del bevæbnede. Der da de fik Øje paa ham, gestikulerede stærkt, og for ind paa ham for at bugge ham ned; i dette Øjeblik blev han grebet i Nakken og kastet ned i en Kælder. Det var Kældermanden, som gjorde dette, og som da Selgejen i Næseri vilde staa fra sig, fik ham forklaret, at han derved havde reddet hans Liv; thi Selgejen havde endnu ikke tænkt paa at tage den gamle royallistiske Kofarade af sin Hue, og det var ved Sværet af den, at Folkene var bleven forbitrede. Det kostede ikke Selgejen stor Overvindelse at tage den af og bytte den med en anden, ligeaa lidt som at søge en Plads, hvor han kunde komme til at tage Del i Kampen, hvis denne skulde bryde løs igen. Han kunde dog aldrig tale om disse Dage uden med et Smil, naar han tænkte paa det Selstak, han i den Tid var i; thi en stor Rangde kampede mere for Byttets end for Frihedens Skyld. Det er en Væse for ham, at da der en Dag i en Kælder kom fremende en Hæere og en Dame (Kafanette) til den Forpost, hvor Selgejen var, og de forlangte at blive bragt til den kommanderende Officer, blev han faldt til ham, og betroet til at føre en Gifort, der, som det senere viste sig, havde bragt Kronjuvelerne i Sikkerhed. I nogen Tid tjente han i Nationalgarden, men hans Haab om at blive optagen i den franske Liniehær, lykkedes aldrig. Han fik Tilbud om at indtræde i den tyrkiske Hær, men Jean d'Acres Hald forhindrede ham dertil.

At alle disse Aar, hvortil jeg kender saa lidt, og om hvilke jeg kun mangelfuldt faa mere at vide, har været uden Sorg, tror jeg ikke; i al Fald var der een Sorg, der fulgte ham fra hans Bugge til hans Grav, det var Vængsørg. Han havde aldrig haft, og fik heller aldrig Begreb om Vængs Værd; han ansaa det for en temmelig ligegyldig Sag, naar han gav en Sæddel ud, om der stod 10 eller 100 paa den, og deraf fulgte Trang; thi denne kom ikke af, at han satte noget til paa sig selv, dertil var han altfor tarvelig og fordringsfrit. At disse Forlegheder, som Vængsmangel fører med sig, ikke har været fremmede for ham i Frankrig, har jeg Grund til at tro. Hans Kone havde dragt ham nogen Formue, men den var borte; og da hun saa døde i Aaret 1836, begyndte Hjemmet at trække ham til sig, stærkere end nogeninde før. En norsk General, Mansbach, der paa Rejse traf Selgejen, betingede ham i hans Forfat at vende tilbage, og lovede at gøre, hvad han kunde, for at han kunde faa en Anstættelse som Kapitajn. I Aaret 1838 forlod han derfor sine Børn og Frankrig og drog til Norge.

Efter 23 Aars Travaerelse gensaa han sit Hæderland; men, var han end i mange Henseender bleven rigere paa Eraring, end da han drog bort som ung Menneffe, vel ogsaa rigere paa den, at selv det fænieste Naab fan staa jeft, saa var han ikke bleven rigere paa Guds eller Vængs; thi efter at han havde gjort alting i Væng, besat hans Gjendom sig kun til omtrent 1300 Kroner; med dem gif han Fremtid og Ventetid i Næde. Kort efter Ankomsten til Norge, som Kong Carl Johan til Kristiania, og Selgejen havde Afdens fæs ham; Kongen gav ham ogsaa Løfte om Anstættelse, men det blev aldrig indløst. I den første Tid af hans Opbyd gif det nogenlunde; i Forening med nogle Venner, navnlig Naturforfatteren, Professor M., drev han Jagten meget iørig. Af denne kunde han imidlertid ikke leve; da hans Væng faa var slumpe op, greb han dels til at undervise i Frans, dels til at overfatte franske Bøger; men det forflog kun lidt, saa Næden tilstod virkeligt iod for Døren. At hans Sind derved blev mere og mere mørkt, er naturligt, og det er derved forklarligt, at da endelig nogle af hans Kreditorer gjorde Indførsel hos ham, lod han dem rolig tage alt, indtil de gjorde Wine til ogsaa at lægge Væslag paa hans tre Følgevænder, Jagthunden Diana; thi da rev han sin Væsler ved fra Væng, og truede med at skyde enhver, der vovede at røre Hundene. Det var klart, at i Norge kunde han ikke blive, men hvor skulde han hen? Han gif forladt, stille og indsluttet i sig selv omkring, og faa ingen Udvej. Det var ved denne Tid, at en Ungdomsven, der havde været Kadet med ham, og som havde været Kapitajn ved det Skiløber-Kompagni, ved hvilket Selgejen var Adjutant, og som ikke havde set ham siden, kom til Kristiania. Han søgte Selgejen op, og fik ham og en anden fælles Ven hen paa et Hotel, for ved en Velle Punsch at opvrisse gamle Minde; det lykkedes dog ikke at faa Selgejen oplivet; han kunde ingen Del tage i Samtalen, men forblev taus. Da hans Venner tog Glasfæt, og snittede, at han snart maatte faa en Anstættelse, selv om den kun var ringe, sagde han med et Suf: „D! jeg jaar nok finde mig i al Ting, jeg!“ Naar han, der ellers aldrig tabte Modet, var saa forknagt, saa kan man være overbevist om, at han har set Fremtiden i et mørkt Skær.

Som det gif, kunde det ikke blive ved at gaa, og da den ene af Trefkoret, som i sin Tid i Forening havde forladt Hæderlandet, Ape, kom til Norge, og saa, hvor usælt Selgejen havde det, saa tog han ham med sig til Danmark. Om det var ved dennes Indflydelse, eller fordi Kristian den Ottende selv søgte, at der var en god Gerning at gøre, det ved jeg ikke; men det er vist, at han fra Aaret 1840 tilstod Selgejen en aarlig Understættelse, der vel kun var ringe, men som dog var stor nok til, at han kunde faa sine tarvelige Livsforsødsheber tilfredstillet. Underligt er det at se, hvorledes han, saa at sige, imod sin Villie, trængt

af Næden, bliver tvunget til at fæste Vo i det Land, der siden fik ham nødvendig, og som han heller ikke søgte; og endnu underligere er det, at da han var kommen til Danmark, blev han ikke ført til en af de Egne, der nærmest skulde synes at passe sig for ham, men til en af de mest uønskelige og fjerneste; og det blev netop den Egn, hvor han i otte Aar skulde færdes, og lære hver Stof og Sten at kende, for derved at vinde Adfomst til at betroses Forpæret af den, da Dyrererne vilde bemægtige sig den, nemlig Omegnen af Frederikstad.

I den ihøvedstlige Del af Slesvig, i Landstædet Stapelholm, ligger et Sogn, Bergenhusen. Det ligger imellem Trenefloden, der hvor den gør den sidste Vending imod Vest, og den gamle Sørgflod. I den nordlige Del af Landet findes Stov, men i den sydlige store Eng, og Mofdrag, saa der vel næppe findes mange Strækninger, der egner sig bedre til at drive Fiskeri og Jagt end denne Egn. Der opflog Selgejen, som formodentlig har faaet Anvisning paa Stedet af Ape, der selv var Jæger, og som i længere Tid havde ligget i Garnison i Mendsborg, sin Vølg i en tarvelig Bondestue, som han lejede af Eieren, Hans Muhl; og her levede han et Nirod Liv, saaledes som han satte mest Pris paa det. Om Morgenen tidlig faa man ham med Fiske og Jagttredskaber vandre ud fra sin Vølg, for i hoved Vejret det end var, at vandre mange Mil omkring, og for om Aftenen at vende hjem, aldrig uden Bøtte.

En af hans første Bedrifter paa Jægergebetet var i denne Tid at tamme en Odder, for at kunne bruge den som Fisker. Han havde vel fanget den som ung, fik den ogsaa saa tam, at den laa opad ham, naar han sad i sin Sog; men at opdrage den til Fisker kostede lang Tid og en grænsløs Taalmodighed. Han havde et Vaand om dens Hals, og lod den faa springe i Vandet; dette var en let Sag, ligesom ogsaa at faa den til at fange Fiske; men at faa den til at komme med den, istedetfor at sluge den, og at faa den til at slippe den, naar den var truffen til Land, det syntes i lang Tid umuligt. Han sad i Timer og Dage ved Floden og vovede den; han laa selv, saa lang han var paa den fugtige Flodder med Vaandet i den ene og et Stykke Ud i den anden Haand, for straks at funde erstatte Oddenen Fiske; men det var først efter flere Maaneders daglige Øvelser, at han kunde bruge den som Fisker; fra det Øjeblik af behøvede han intet Medets. I denne lange Tid var dette Dyr blevet ham saa fært, at han aldrig tilgav dem, der slog det ihjel, da han i 1848 flygtede fra Bergenhusen.

Det kunde ikke være andet, end at Selgejen, skent usædvanlig hærdet imod al Slags Vejr, ved dette Liv maatte hente sig den Gigt, der senere hen plagede ham saa haardt; men ved dette bekvæmme Liv, ikke alene imellem Dyrene, men ogsaa imellem Egnens Besøftning, vandt han denne saaledes ved sit jævne, ligefremme Væsen, at der senere tilfældig, som Kommandant i Frederikstad, Efterretninger fra hans gamle Venner, der blev af stor Bigtighed for Forpæret. Selv glemte han aldrig dem, iblandt hvilke han dengang levede; da han blev en versant Mand, en fejret Selt, omgaffes han enhver af dem, der kom til ham, paa samme Maade, som da han havde vandret iblandt dem med sin Odder; og enhver, der fra hans gamle Jagtegn trængte til Hjælp og Bistand, henvendte sig ikke forgæves til ham, der talte deres Modersmaal, det plattyske Sprog, ligesaa sludende som de selv.

Vidt vandrede han omkring, men allsegaen, hvor han i de sidste Aar kom, befandt han sig i Dyrerets værste Egne. Sad til alt Dansk; den fætere og fætere tagne Væstemmelse; at tage ved Magt, hvad man ikke havde kunnet faa ved Vilt, bredte sig som en Jarlot fra Sogn til Sogn; den hoppede som Jlden en Søndmerdag i den tørre Lyng fra Sted til Sted, og hvor den kom, tændte den. Selgejen var godt fændt med det altfammen; thi, naar han om Aftenen, vaad og udsæet, kom hjem fra Jagten, og fik Lys og Ribe tændt, saa studerede han de tørre Blade grundigt; men, som han udtrøste sig senere, han troede dog ikke, at det var kommet til ordentlig Strig, „dels fordi det var et uendeligt Brøol om et og det samme, dels fordi Jifterne jo lider af en uløselig Svæddom, der kan gaa over uden videre Følger, nemlig Marckiarthoe.“

Men det blev ikke ved Brøol, og det gif ikke over. Efterretningen om, at Mendsborg var overrumplet i Marts Maaned, kom snart til Bergenhusen; den gamle Soldat begyndte at lugte Strigen, og det er dog altid den interessanteste Jagt; da dertil kom Efterretningen om, at Kong Frederik den Svænde holdtes fangen i Nøbenhavn, saa greb Selgejen Staven, forlod den Smule, han ejede; alt det levende og alt det sløvske lod han i Stikken, og vandrede til Mendsborg. Han havde bestandig en Anelse om, at hele Sagen ikke forholdt sig, saaledes som den blev fremstillet, og da han derfor vendte sig til den faakaldte Krigsminister, for at tilbyde sin Tjeneste, erklærede han bestemt, at han vilde have fuld Bistand om Kongens Ufrised, før han bandt sig. Krohn viste ham til Prinsen af Noer, til hvem han gif næste Dag, og som, da han havde nævnt sit Navn, straks sagde:

„Sag hører, De tiller Vetingelser.“

„Sa vistnok! Er vor Konge ufri, saa er det min Pligt at kæmpe for ham, endog imod mine egne Landsmænd; men er han fri, saa bevare Gud mig fra at jøre Krig imod mit eget Land.“

Samtalen var meget kort, men dog lang nok til, at da Prinsen atter viste ham til Krohn, og Selgejen derefter lagde sammen, hvad han hørte og faa i Byen, saa „lygtede han Vænten“, og, uden at betænke sig, vandrede han mod Nord, for at faa fuld Bistand om, hvorledes Sagerne stod, og for, hvis det forholdt sig, som han antog, da at søge de gamle Kammerater Ape og Schleppegrell, og søge om at faa Lov til at kæmpe ved deres Side.

San kom til Nøbenhavn, meldte sig hos Krigsministeren, og fik Anstættelse som Ordnants-officer ved det Jantekorps, der fra Als og Sundeved skulde under Schleppegrell ruffe ind i Slesvig. At Selgejen nu alle Vegne, hvor det paa nogen Maade var ham muligt, ogsaa var med, fulgte af sig selv; i alle Træfningerne ved Slesvig og i Sundeved selv; han et stort Mod for Dagen. Det vakte almindelig Forundring iblandt Soldaterne, da de den 23. April 1848 saa ham, der endnu var ukendt iblandt dem, ganffe rolig gaa frem og tilbage med sin Stof i Haanden i den hidrige Kamp, som blev ført om det flere Gange tagne og tabte Annettenhøje ved Slesvig.